

den højtærede Minister, om han ikke kunde finde det betimeligt at foreslaa en Bevilling paa Finansloven til det Øjemed, jeg her har nævnt.

Der er endnu et Par Spørgsmaal vedrørende Seminarierne, som jeg i stor Korthed skal omtale. Jeg har hørt en liden Fugl syng om — om det er rigtigt, ved jeg ikke —, at den højtærede Undervisningsminister skulde have i Sinde at faa oprettet et Statsseminarium for Kvinder. Jeg ved ikke, hvor langt den højtærede Minister er naaet i sine Overvejelser, eller om det er en ganske falsk Fugl, der har sunget for mig, men hvis der er noget i Rygtet, kunde jeg have Lyst til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa en By, hvor det forekommer mig, at dette Statsseminarium for Kvinder bør ligge, hvis vi skal have det. Det er Ribe. Jeg kunde have Lyst til — men Stedet er ikke dertil, forekommer det mig — at synges Ribes Pris som Skoleby. Det er en stille By, som i høj Grad er egnet til Studier, og som er rig paa historiske Minder, og den og dens Omegn vil danne, og danner den Dag i Dag, den smukkeste Ramme om et Skoleliv. Der er en anden Ting, man skal tage Hensyn til, naar man taler om Ribe. Vi har her inde fra, synes jeg, nogen Forpligtelse til at hjælpe denne By, som ved Fredsslutningen i 1864 blev berøvet en Del af sit Opland. De, som vil have en Begrundelse for dette, kan læse et Par gode Taler, som det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) holdt her ved Finanslovforslagsbehandlingen i 1907. Jeg henstiller ganske kort til den højtærede Minister ikke at glemme Ribe i sine Overvejelser, hvis der er saadanne i Gang, angaaende Oprettelsen af et Statsseminarium for Kvinder.

Endelig har jeg endnu en ganske lille, beskeden Henstilling til den samme højtærede Minister. Ja, jeg maa maaske dog sige en Ting endnu om Ribe. Man har en Gang imellem talt om, at vi skulde have et jysk Universitet, og det skulde ligge i Aarhus, har jeg altid hørt. Jeg synes nu, det skulde ligge i Ribe, som er en By, der i mange Maader staar højt over Aarhus. Nu kan det nok være, at ærede Medlemmer fra Aarhus bliver vrede paa mig, men da det er et Spørgsmaal, der vel ikke er sin praktiske Løsning nær i Øjeblikket, gør det maaske ikke noget, at vi bliver lidt vrede paa hinanden i den Anledning.

Men der var ellers et andet lille Spørgsmaal, jeg gerne vilde henlede den

højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Der udkommer herhjemme et lille Blad, som hedder „Dansk Seminarieblad“. Det er kun to Aar gammelt, og selvfølgelig holdes et saadant Blad kun af en lille Kreds. Der er vist ikke stort mere end halvtredie Hundrede Seminarielærere her i Landet, og Bladet kan da ikke faa saa forfærdelig mange Holdere og har selvfølgelig vanskeligt ved at klare sig. Derfor vil jeg henstille til Ministeren, om der ikke kunde ydes dette Blad et lille Statstilskud. Det skal ikke være store Summer, og jeg tænker ikke, den højtærede Finansminister vil forfærdes over det Tal, jeg nævner. Om dette Blad fik 300—400 Kr. om Aaret, var det dog til at komme over, og jeg henstiller da, om dette ikke kunde lade sig gøre. Jeg skal henvise til, at der er Tidsskrifter, som har langt større Kredse at holde sig til, der faar Statsunderstøttelse, saaledes Tidsskriftet „Den danske Realskole“, der faar 400 Kr. om Aaret, tror jeg, og Tidsskriftet „Hjem og Skole“. Det er ikke uden Betydning, om vi har et lille Bindeled mellem Seminarierne i et saadant lille Seminarieblad, og det kan ogsaa have sin Betydning for de kommende Overvejelser af Seminarieforholdene, at vi har et Blad, hvor Seminariernes Mening kommer frem. Jeg vil derfor saa indtrængende, jeg kan, henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde være Grund til ved Finanslovens anden Behandling at foreslaa en lille Bevilling til „Dansk Seminarieblad“.

Ivar Berendsen: Endnu medens jeg som Folketingsmand paa mit Partis Vegne beskæftigede mig med Loven af 6. August 1914 om Forbud mod Udførsel af visse Varer, altsaa inden Loven endnu var vedtaget, kaldtes jeg til Konference i Generaldirektoratet for Toldvæsenet vedrørende denne Lovs praktiske Gennemførelse. I de Notater, jeg den Gang skrev ned som Grundlag for de Forslag, jeg med meget kort Frist skulde lave, findes følgende Sætning lige i Begyndelsen: „Jeg maa imødesee, at Udsigten til Gevinst ved Overtrædelse af Forbudene vil vokse efterhaanden, og Tilsynets Besværlighed, Omgaaelsesmetodernes Variation vil stige med Gevinsten“. Hvis jeg ikke tager helt fejl, kom nogenlunde det samme til at staa i den tjenstlige Indstilling til Instruks fra Københavns Toldinspektion. Sikkert er det derimod, at for ikke mange Maaneder siden, da jeg paa mit eget Embedsomaade med mit eget Navn under skulde give en